

- Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld, behoudens cassatie door

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

**BEROEP IN CASSATIE d.d. 8 mei 2025 door
beklaagde, tegen alle beschikkingen van het arrest.**

Arrestnummer C / 686 / 2025
Repertoriumnummer 2025 / 1811
Datum van uitspraak 23 april 2025
Rolnummer
Notitienummer parket-generaal 2020/PGA/3523 2020/VJ11/912

BEROEP IN CASSATIE
verworpen op **03 FEB. 2026**

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

rijksregisternummer
geboren
wonende te
van Belgische nationaliteit

beklaagde

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr.

advocaat bij de balie

1. Ten laste gelegde feiten

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek;

Op het onroerend goed gelegen te huis gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van 14a 43ca, eigendom van

A met bomen begroeide oppervlakten ontbossen zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het ontbossen, zoals vermeld in artikel 4, 15° van het bosdecreet van 13 juni 1990, van met bomen begroeide oppervlakten, vermeld in artikel 3 §§ 1 en 2 van voornoemd decreet, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,

(art. 4.2.1., 2°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Te tussen 16 oktober 2017 en 21 maart 2019, op een niet nader te bepalen datum

namelijk ontbossing van het perceel over een oppervlakte van circa 600m² (bovenop de toegelaten 300m²)

B vellen van bomen die hoogte van één meter boven maaiveld een stamomtrek van één meter hebben zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het vellen van bomen die op een hoogte van één meter boven het maaiveld een stamomtrek van één meter hebben en geen deel uitmaken van de oppervlakten, vermeld in artikel 4.2.1., 2° van voornoemde Codex, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,

(art. 4.2.1., 3°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Te tussen 16 oktober 2017 en 21 maart 2019, op een niet nader te bepalen datum

namelijk het vellen van meerdere hoogstammige bomen, onder meer een aantal grove dennen

C aanmerkelijk wijzigen van reliëf van bodem zonder of in strijd met een geldige vergunning

Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,
(art. 4.2.1., 4°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Te tussen 16 oktober 2017 en 21 maart 2019, op een niet nader te bepalen datum

namelijk het ophogen van het terrein met circa 55cm.

Overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid

d.d. 21 februari 2020

Ref.

Bedrag: 230,00 euro

Ontvanger

2. Bestreden beslissing**2.1.**

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 26 oktober 2020 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1, werd als volgt beslist:

Op strafgebied

Ten aanzien van

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C:

tot een geldboete van 8.000,00 EUR, zijnde 1.000,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 6.000,00 EUR, zijnde 750,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

De herstellvordering

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond;

Beveelt lastens beklaagde

dat het perceel gelegen te gekadastreerd als
hersteld zal worden, door het uitvoeren van volgende aanpassingswerken:

- de op het plan aangeduide zone als “te behouden bos” (1.152 vierkante meter) dient in het eerstkomende plantseizoen te worden aangeplant met bosplantsoen en dit conform de bepalingen van het Agentschap Natuur en Bos, met inheemse, streekeigen hoogstammige loofbomen en struiken:
 - o Volgende loofbomen zijn geschikt:
 - Zware Els (*Alnus glutinosa*)-lichtsoort
 - Ruwe Berk (*Betula pendula*)-lichtsoort
 - Zachte Berk (*Betula pubescens*)-lichtsoort
 - Beuk (*Fagus sylvatica*)-schaduwsoort
 - Haagbeuk (*Carpinus betulus*)-licht/halfschaduwsoort
 - Eénstijlige meidoorn (*Crataegus monogyna*)-halfschaduw/lichtsoort
 - Ratelpopulier (*Populus tremula*)-lichtsoort
 - Europese vogelkers (*Prunus padus*)-licht/halfschaduwsoort
 - Zomereik (*Quercus robur*)-lichtsoort
 - Sporkehout (*Rhamnus frangula*)-licht/schaduwsoort
 - o Volgende struiksoorten zijn geschikt:
 - Hazelaar (*Corylus avellana*)-licht/schaduwsoort

- Brem (*Corylus scoparius*)-lichtsoort
 - Wilde lijsterbes (*Sorbus aucuparia*) - halfschaduw/lichtsoort
 - Gelderse roos (*Viburnum opulus*)-schaduwsoort
 - Hulst (*Ilex aquifolium*)-schaduwsoort
 - Gewone vlier (*Sambucus nigra*)-licht/schaduwsoort
-
- de keuze voor de juist boom- of struiksoort is afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden, zoals licht, vochtigheid en voedselrijkdom.
 - de aanplanting gebeurt in een plantverband van maximaal 2,0 x 2,5 meter. Voor loofbomen wordt een plantmaat van minimaal 10/12 voorzien. Voor struiksoorten dient dit te gebeuren met bosplantsoen, dit zijn planten van zo'n 90 tot 150 cm. grootte.
 - het heeft de voorkeur om rond de bebouwing en verharding eerst een gordel met struiksoorten of laagblijvende loofbomen (een zogenaamde bosrand) aan te planten. Daarachter volgt dan de zone met hoogstammige loofbomen.
 - wanneer de aanplanting mislukt, dient het volgend plantseizoen de aanplanting opnieuw uitgevoerd te worden, net zo lang tot er een hoogwaardige groenstructuur ontstaat.

Deze maatregel dient uitgevoerd te worden vanaf het plantseizoen na het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis, uiterlijk binnen een termijn van één jaar en onder verbeuring van een dwangsom van 100 euro per dag vertraging in het niet nakomen van het hiervoor bevolene.

Machtigt de Stedenbouwkundige Inspecteur en de Burgemeester van
in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien.

Zegt voor recht dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 282,08 EUR

De kosten van herdaging begroot op 26,44 EUR, worden ten laste van de Belgische Staat gelegd.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 26 oktober 2020 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 23 november 2020 door de beklaagde egen alle beschikkingen,
- op 25 november 2020 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen alle beschikkingen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 23 november 2020 door de beklaagde
- op 25 november 2020 door het OPENBAAR MINISTERIE.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 12 maart 2025.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde in persoon en in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door hemzelf en door zijn raadsman, voornoemd.

De door de beklaagde neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid en de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.
2. Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig en regelmatig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de procedure, de schuld, de straf en de opgelegde herstelmaatregel zijn nauwkeurig.
3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie ten opzichte van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig en regelmatig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de straf en de opgelegde herstelmaatregel zijn nauwkeurig.
4. De hogere beroepen van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie zijn regelmatig naar vorm en termijn en zijn ontvankelijk, gelet op het bovenstaande.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Ter zitting van 12 maart 2025 deed de beklaagde ondubbelzinnig afstand van zijn grief met betrekking tot de procedure. Het hof stelt deze afstand vast en verleent hiervan akte.

De rechtsmacht van het hof strekt zich derhalve nog uit tot de beoordeling van de beschikkingen van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de schuld van de beklaagde aan de feiten onder tenlastelegging A, B en C, de straf en de opgelegde herstelmaatregel.

5. Beoordeling van de strafvordering

5.1. Met betrekking tot de schuld

Beklaagde s eigenaar van het onroerend goed, gelegen te kadastraal gekend onder zijnde een woning op en met grond met een globale oppervlakte van 1.443 m².

Hij wordt vervolgd voor een aantal stedenbouwkundige misdrijven met betrekking tot dit onroerend goed.

5.1.1. Tenlastelegging A

Onder tenlastelegging A wordt aan beklaagde verweten dat hij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning of in strijd met zulke vergunning een met bomen begroeide oppervlakte, vermeld in artikel 3, § 1 en § 2, van het bosdecreet van 13 juni 1990 zou hebben ontbost. Een inbreuk op deze bepaling vormt een stedenbouwkundig misdrijf dat strafbaar wordt gesteld door artikel 6.2.1, 1°, VCRO.

Op grond van de voorliggende gegevens van het strafdossier en na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof is de schuld van de beklaagde aan het feit onder tenlastelegging A bewezen gebleven.

Het hof verwijst hiervoor naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter op p. 4 en 5 van het bestreden vonnis, die door de beklaagde in hoger beroep niet wordt weerlegd en die door het hof wordt beaamd, overgenomen en in antwoord op de conclusie van de beklaagde wordt aangevuld zoals hierna bepaald.

Het betrokken onroerend goed is gelegen in specifiek woongebied met bosrijk karakter en ligt binnen de grenzen van het in 2012 goedgekeurd provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan met de naam *'clusters weekendverblijven C3, C4 en C5 te*

Het college van burgemeester en schepenen van _____ verstrekte op 16 oktober 2017 aan de beklaagde een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een vrijstaande ééngezinswoning. Als bijzondere voorwaarde werd onder meer opgenomen dat maximaal 300 m² van het perceel mocht worden ontbost en dat de resterende oppervlakte van het perceel als bos moest worden ingericht en gehandhaafd.

De stelling van de beklaagde in zijn laatste conclusie dat op het ogenblik van de aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning op zijn perceel al geen bos meer voorhanden was, is feitelijk onjuist, zoals duidelijk blijkt uit tal van foto's in het strafdossier en bovendien ook uit de eigen foto van de beklaagde die de toestand voor aanvang van de bouwwerken toont (stuk 5 van zijn stukkenbundel). Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat de digitale boswijzer in 2015 slechts bepaalde uithoeken van het perceel als bos zou hebben aangemerkt. Enkel de feitelijke toestand ter plaatse is doorslaggevend.

Het perceel van de beklaagde betrof in ieder geval een grondoppervlakte waarvan de bomen en de houtachtige struikvegetaties het belangrijkste bestanddeel uitmaakten, waartoe een eigen fauna en flora behoorden en die één of meer functies vervulde, zodat het een bos was volgens de definitie van artikel 3, § 1, Bosdecreet.

De oppervlakte van het volledige perceel bedroeg 1.443 m², zodat volgens de hoger vermelde stedenbouwkundige vergunning maar iets meer dan één vijfde van het perceel ontbost mocht worden, en er dus nog zo'n vier vijfde als bos behouden moest blijven. Uit de luchtfoto die op blz. 18 van de laatste conclusie van de beklaagde is opgenomen, blijkt dat op 23 februari 2019 op het betrokken perceel zeker geen bebost gedeelte in die verhouding meer voorhanden was.

Ook een eenvoudige vergelijking tussen de aan het strafdossier gevoegde luchtfoto's van 2012, 2014, 2016 en 2019 toont boven elke redelijke twijfel aan dat sedert de aanvang van de door (of in opdracht van) de beklaagde uitgevoerde grond- en bouwwerken een grotere ontbossing heeft plaatsgevonden dan voorafgaandelijk was vergund.

Bovendien verklaarde beklaagde _____ tijdens zijn verhoor van 3 april 2019 zelf aan de politie dat hij een aantal bomen had uitgedaan en dat hij daar geen vergunning voor had.

Hij zei letterlijk *“ik weet dat je daar een vergunning voor moet hebben. Alleen krijg je van de gemeente niets gedaan en dus heb ik het toch gedaan”*. Zijn verklaring dat het maar om een achttal grove dennen ging, is zonder twijfel een forse onderschatting, zoals blijkt uit de beschikbare foto’s.

Dat de handelingen die door of in opdracht van de beklaagde gesteld werden een ontbossing betroffen, volgt uit de aard van deze handelingen zelf, die immers tot gevolg hadden dat een bos geheel of gedeeltelijk verdween en aan de grond een andere bestemming (wonen) of een ander gebruik (woon- of tuinzone) werd gegeven. Voorafgaand aan deze handelingen was het volledig perceel van de beklaagde een met bomen begroeide oppervlakte, hetgeen nadien niet meer het geval was voor een veel groter gedeelte dan de toegelaten 300 m².

Dat deze feiten zich voordeden tijdens de in de tenlastelegging vermelde incriminatieperiode blijkt uit de voorliggende gegevens van het strafdossier.

Het hof onderzoekt ambtshalve of de strafvordering met betrekking tot het feit onder tenlastelegging A is verjaard.

Dit feit is omschreven als wanbedrijf, zodat bij toepassing van het oud artikel 21, eerste lid, 4°, Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering de strafvordering betreffende dit feit zou verjaren door het verstrijken van een verjaringstermijn van vijf jaren.

Het misdrijf onder tenlastelegging A situeert zich in de tijd op een niet nader te bepalen datum binnen de periode tussen 16 oktober 2017 en 21 maart 2019, zonder verdere precisering. Dit houdt in dat het feit dat daarvan het voorwerp is, gepleegd kan zijn op elk ogenblik binnen die periode. Het is aan de hand van de voorliggende gegevens van het strafdossier niet mogelijk om dat ogenblik nauwkeuriger in de tijd te situeren en dus de exacte aanvangsdatum van de verjaringstermijn te bepalen, zodat de voor beklaagde meest gunstige datum in acht wordt genomen, zijnde 17 oktober 2017.

Binnen de oorspronkelijke verjaringstermijn werd de verjaring van de strafvordering het laatst nuttig gestuit in de zin van het oud artikel 22, eerste lid, Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering door de behandeling van de zaak ter terechtzitting van het hof van beroep van 6 oktober 2021, waarop de zaak werd uitgesteld teneinde het Openbaar Ministerie toe te laten de toestand ter plaatse te laten controleren.

Al deze elementen tonen niet boven elke redelijke twijfel aan dat de beklaagde het reliëf van de bodem ter plaatse aanmerkelijk zou hebben gewijzigd, waarbij de aard of de functie van het terrein werd gewijzigd.

Dat zowel de aard als de functie van het terrein werden gewijzigd op de specifieke plaats waar de woning werd ingeplant, was uiteraard toegelaten door de stedenbouwkundige vergunning, waarbij het niet is aangetoond dat er enige reliëfwijziging buiten de grenzen van de verstrekte vergunning zou zijn doorgevoerd.

In zoverre buiten de zone van de woning het niveau werd gewijzigd, is niet aangetoond dat dit een aanmerkelijke weerslag heeft gehad op het reliëf van de bodem.

Het hof houdt daarbij rekening met het gegeven dat uit tal van foto's in het strafdossier blijkt dat voordien het perceel van de beklaagde al naar achteren toe omhoog liep en dat de zone waar de woning werd ingeplant voordien al op een hoger niveau gelegen was. Er was dus voorafgaand aan de bouwwerken al een glooiend reliëf op het terrein aanwezig, zonder enige aantoonbare ingreep van de beklaagde.

De stedenbouwkundige vergunning van 16 oktober 2017 maakt overigens zelf melding van het feit dat redelijk wat niveauverschillen op het terrein waren, en dat de woning zou worden ingeplant op het hoogste deel van het bouwperceel waar vroeger een weekendverblijf stond.

Dat beklaagde rondsom de woning een te grote zone heeft ontbost, waarin ook de handeling van het verwijderen van de struik-, kruid- en/of moslaag en in voorkomend geval zelfs van de bosgrond begrepen waren (zie immers de definitie van ontbossen in artikel 4, 15°, Bosdecreet: *“iedere handeling waardoor een bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt en aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven”*), maakt al het voorwerp uit van de hoger bewezen verklaarde tenlastelegging A. Het feit dat de beklaagde vervolgens enkele vrachtwagens zwarte grond over de bodem heeft uitgestrooid teneinde deze te verbeteren met het oog op groenaanplant en een betere waterhuishouding houdt op zichzelf dan ook niet noodzakelijk een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem in.

De beklaagde dient derhalve te worden vrijgesproken.

5.2. Met betrekking tot de straf

Het hof houdt bij de straftoemeting rekening met:

- de persoonlijkheid van de beklaagde en zijn gevorderde leeftijd;
- het relatief gunstig strafrechtelijk verleden van de beklaagde, wiens strafregister enkel melding maakt van een veroordeling uit 2003 voor een inbreuk op de wetgeving inzake de dierenbescherming en een veroordeling uit 2015 voor een verkeersdelict;
- de omstandigheden, de aard en de ernst van het bewezen verklaard feit onder tenlastelegging A, dat blijkt geeft van een gebrek aan respect voor de wettelijke reglementering die ons milieu en onze ruimtelijke ordening beschermt. De beklaagde handelde eigengereid en stelde zijn eigen belang boven het algemeen belang dat de gemeenschap heeft bij de vrijwaring van een leefbaar en gezond leefmilieu en een goede ruimtelijke ordening;
- het ruime tijdsverloop sedert de feiten zonder dat er sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn.

Om al deze redenen heeft de eerste rechter om oordeelkundige redenen die worden beaamd en overgenomen door het hof, aan de beklaagde een wettige en passende bestraffing opgelegd onder de vorm van een geldboete van 8.000,00 euro, dit is 1.000,00 euro verhoogd met 70 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van negentig dagen.

Deze straf is nodig om aan de beklaagde het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien. De omvang ervan is aangepast aan de ernst van het bewezen verklaard misdrijf en moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst nog dergelijke laakbare handelingen te stellen. De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de opgelegde geldboete.

De beklaagde is nog nooit veroordeeld geweest tot een criminele straf of een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* Strafwetboek. Net als de eerste rechter gelast het hof het uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete ten belope van drie vierde, om de beklaagde te ontraden zich nogmaals aan dergelijke feiten schuldig te maken. Dit uitstel en de proeftermijn van drie jaar moeten een maximale preventieve werking van de uitgestelde straf waarborgen.

Verder werd de beklaagde door de eerste rechter terecht veroordeeld tot betaling van een bijdrage aan het slachtofferfonds, een bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand en een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze laatste bijdrage en vergoeding dienen weliswaar te worden geïndexeerd zoals verder bepaald.

6. Beoordeling van de herstelmaatregel

De herstellvordering van de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur, die conform artikel 6.3.1, § 3, VCRO bij brief van 4 december 2019 werd ingeleid bij het Openbaar Ministerie, beoogt het uitvoeren van aanpassingswerken, meer bepaald door het aanplanten van de op plan als *“te behouden bos”* aangeduide zone van 1.152 m² met bosplantsoen overeenkomstig de bepalingen van het Agentschap voor Natuur en Bos. Hierbij wordt opnieuw verwezen naar het inplantingsplan dat bij de bouwaanvraag gevoegd was (zie stuk 54 van het strafdossier).

De gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert dat deze herstelmaatregel wordt uitgevoerd binnen een termijn van één jaar en op straffe van een dwangsom van 100,00 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het herstel binnen de gestelde termijn.

De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering had op 22 november 2019 positief advies over deze herstellvordering verleend.

Deze herstellvordering heeft uitsluitend betrekking op het herstel van de wederrechtelijke toestand die werd gecreëerd door het bewezen verklaard misdrijf onder tenlastelegging A, welke toestand het opleggen van een rechterlijke herstelmaatregel kan verantwoorden.

Hoewel in de tenlastelegging de oppervlakte van het stuk dat het voorwerp uitmaakt van de wederrechtelijke ontbossing werd geraamd op circa 600 m², is het duidelijk dat dit slechts een ruwe schatting van de gemeentelijke omgevingsambtenaar betrof. De in de herstellvordering opgenomen nauwkeurigere oppervlakte van 1.152 m² is gebaseerd op het plan dat bij de vergunningsaanvraag van de beklaagde was gevoegd (stuk 54 van het strafdossier), waarin in overeenstemming met de bepalingen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan het te ontbossen gebied werd beperkt tot 298 m² en de resterende oppervlakte van 1.152 m² werd aangemerkt als te behouden bos.

In de stedenbouwkundige vergunning van 16 oktober 2017 staat in het overwegend gedeelte op blz. 3 als volgt vermeld: *“Overwegende dat er maximaal 300 m² ontbost mag zijn per perceel, exclusief de eventueel in het verleden reeds goedgekeurde ontbossingsaanvragen. Het niet-ontboste gedeelte van het perceel dient als bos ingericht en gehandhaafd te worden, inclusief de struik- en kruidlaag. In totaal wordt 298 m² niet aangelegd als bos. Volgens de aanvrager dienen er geen bomen te worden gerooid om deze ontboste zone te verwezenlijken. De op plan aangeduide zone als “te behouden bos” (1.152 m²) dient volgens de voorwaarden van het Agentschap voor Natuur en Bos (zie bijlage) te worden aangeplant met bosplantsoen.*

Gelet dat de aanvraag derhalve in overeenstemming kan worden gebracht met dit voorschrift van voormeld PRUP”. Het werd de beklaagde dan ook vergund om de werken uit te voeren volgens het door hem ingediend plan.

Uiteindelijk heeft de beklaagde in strijd met deze vergunning een veel groter gedeelte van zijn perceel ontbost dan was toegelaten.

Het hof acht het in de herstellvordering vermelde oppervlakte van 1.152 m² een nauwkeurige weergave van het gedeelte van het perceel dat door middel van aanpassingswerken zodanig moet worden ingericht dat het de door de vergunning beoogde toestand zo dicht mogelijk benadert.

De herstellvordering werd tot op heden nog niet vrijwillig nagekomen, zoals genoegzaam blijkt uit de vaststellingen van de lokale politie en de gemeentelijke omgevingsambtenaar van 18 juli 2024, zoals omschreven in het navolgend proces-verbaal van 1 augustus 2024.

Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in § 1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken.

Dat gebeurt met inachtneming van de volgende rangorde:

- als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

- als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Het is de taak van de rechter om na te gaan of de beginselen van behoorlijk bestuur werden nageleefd en of de herstellvordering op grond van artikel 159 Grondwet al dan niet onwettig is.

De gemotiveerde herstellvordering, die positief werd geadviseerd door de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklaagde gepleegd misdrijf onder tenlastelegging A. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, zoals ten onrechte door de beklaagde wordt voorgehouden.

De gevolgen van het bewezen verklaard misdrijf zijn niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening. Door de overdreven ontbossing is het perceel niet langer inpasbaar binnen de onmiddellijke bosrijke omgeving. Het ter plaatse geldend provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan *'clusters weekendverblijven C3, C4 en C5 te* voorziet precies in het behoud en de versterking van de bosstructuur als een belangrijke doelstelling. Het door de beklaagde geschonden stedenbouwkundig voorschrift dat werd vastgelegd in dit ruimtelijk uitvoeringsplan is dermate essentieel voor het bereiken van deze doelstelling dat het weinig ruimte laat bij de analyse en de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de bewering van beklaagde dat de meeste percelen in zijn straat ingericht zijn op een wijze die niet in overeenstemming is met het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan. Het vervolgingsbeleid is een prerogatief van het Openbaar Ministerie waarover het hof geen oordeel te vellen heeft. Een variërende houding van deze instantie kan overigens te wijten zijn aan tal van andere zaak- of persoonsgebonden factoren waarvan het hof geen kennis heeft.

Derhalve zijn enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde.

Het hof is van oordeel dat de door de eiser tot herstel gevorderde aanpassingswerken noodzakelijk zijn, maar ook kennelijk volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

Dat aan de beklaagde wordt opgelegd dat de op het plan als "*te behouden bos*" aangeduide zone van 1.152 m² moet worden aangeplant met bosplantsoen overeenkomstig de bepalingen van het Agentschap voor Natuur en Bos, legt aan de beklaagde geen strengere verplichting op dan voorzien in de stedenbouwkundige vergunning van 16 oktober 2017. In die vergunning wordt in het overwegend gedeelte op blz. 3 immers expliciet vermeld dat bij de aanplanting met bosplantsoen de voorwaarden van het Agentschap voor Natuur en Bos moesten worden nageleefd. Deze voorwaarden werden in bijlage bij de vergunning gevoegd. Zij bevatten duidelijke richtlijnen voor het geval er bosherstel diende plaats te vinden, met een limitatieve lijst van geschikte inheemse, streekeigen loofbomen en struiken.

Het hof stelt weliswaar vast dat deze lijst enigszins afwijkt van de soortenlijst die met hetzelfde oogmerk werd opgenomen in een bijlage bij het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan '*clusters weekendverblijven C3, C4 en C5 te* . In deze soortenlijst is in afwijking van de lijst bij de stedenbouwkundige vergunning bijvoorbeeld ook de struiksoort wilde kamperfoelie (of *Lonicera periclymenum*) opgenomen, waarmee de beklaagde inmiddels een groot gedeelte van zijn perceel heeft aangeplant.

Het hof acht het kennelijk onredelijk om beklaagde te houden aan de beperkte lijst die bij de stedenbouwkundige vergunning gevoegd was, en stelt uitdrukkelijk dat het hem toegelaten is om aan te planten met streekeigen, inheemse bomen en struiken die voorkomen op minstens een van beide soortenlijsten.

Het hof bepaalt de termijn voor de uitvoering van de aanpassingswerken op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit arrest. Dit is voldoende, rekening houdend met de aard en de omvang van het opgelegde herstel.

Het hof acht het gepast om aan beklaagde een dwangsom op te leggen, nu hij tot nog toe onvoldoende blijkt heeft gegeven van een houding die doet verhoppen dat hij zich vrijwillig zal conformeren.

Het bedrag van de dwangsom wordt bepaald op 50,00 euro per dag vertraging, voor het geval de beklaagde niet vrijwillig zou overgaan tot het opgelegd herstel binnen de vermelde termijn van een jaar, met dien verstande dat deze dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na afloop van de hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet de beklaagde aanzetten om de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van deze maatregel komt aan de beklaagde toe en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd, noch om een maximumbedrag op te leggen.

Op grond van artikel 6.3.4, § 1, VCRO beveelt het hof dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de bevolen aanpassingswerken niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd.

Tijdens de procedure in hoger beroep verrichtte de lokale politie op 18 juli 2024 samen met de gemeentelijke omgevingsambtenaar een nieuwe controle op het perceel van de beklaagde, dewelke aanleiding gaf tot het navolgend proces-verbaal van 1 augustus 2024.

Daarin wordt voor het eerst melding gemaakt van een aantal bijkomende constructies die zonder voorafgaande vergunning zouden zijn opgericht, namelijk:

- in de voortuinstrook is er een vertakking van de oprit, die leidt naar een overdekte groenkleurige constructie (circa 3 meter breed, 6 meter lang en maximaal 2,5 meter hoog) dewelke waarschijnlijk dienst doet als garage voor het personenvoertuig van de beklaagde,
- tegen de achterste perceelsgrens staat rechts achteraan een houten tuinhuis (circa 1,5 meter breed, 2,5 meter diep en 2,20 meter hoog) met een vloer in klinkers,
- nabij de achterste perceelsgrens staat in het midden van de kavel een houten constructie waarin allerlei tuingereedschap wordt gestald,
- achteraan staat er aan de linkerzijde een houten voederhuisje voor vogels en een houten honden- of konijnenhok,
- een bijkomende klinkerverharding rondom de gehele woning,
- een trap in steen, met verharding in steenslag en met een metalen leuning,
- twee deksels van toezichtsputjes,
- een groene draadafsluiting.

Alhoewel de beklaagde in de huidige procedure niet strafrechtelijk wordt vervolgd voor het oprichten van deze constructies zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning of in strijd met zulke vergunning, vordert het Openbaar Ministerie onder verwijzing naar artikel 6.3.1, § 2, tweede zin VCRO (*“Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn”*) dat het hof zijn bevel tot herstel uitbreidt naar al deze constructies.

Anders dan de beklaagde in zijn conclusie stelt, is deze uitgebreide herstellvordering niet onontvankelijk, daar zij slechts een bijsturing en verdere uitwerking betreft van de reeds eerder op ontvankelijke wijze ingeleide herstellvordering.

Zij beoogt nog steeds het herstel van de wettigheid naar de toekomst toe.

Een herstellvordering blijft geënt op de feiten van de strafvervolgning, zolang er een oorzakelijk verband bestaat tussen de wederrechtelijke toestand zoals die bestaat bij de uitspraak over de herstellvordering en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van de tenlastelegging (vergelijk Cass. 23 april 2019,

Ook al maken de thans bijkomend geïseerde constructies zelf niet het voorwerp uit van de strafvervolgning, blijft in dit geval de herstellvordering toch geënt op het feit van die strafvervolgning, doch naar het oordeel van het hof uitsluitend in zoverre de bijkomende constructies beletten dat het doel van de hoger vermelde aanpassingswerken wordt bereikt, namelijk dat de illegaal ontboste zone opnieuw als bos wordt hersteld en ingericht om te komen tot een plaatselijke toestand die de met de stedenbouwkundige vergunning van 16 oktober 2017 bedoelde toestand zo dicht mogelijk benadert.

Het hof beveelt derhalve de afbraak van de hoger vermelde constructies, doch slechts in zoverre zij wederrechtelijk zijn en gelegen zijn binnen de op plan als *“te behouden bos”* aangeduide zone van 1.152 m². Enkel voor deze constructies is er immers het vereiste oorzakelijk verband tussen de wederrechtelijke toestand die ontstaan is door de bewezen verklaarde tenlastelegging A en de wederrechtelijke toestand zoals die op dit ogenblik bestaat.

Het hof wijst daarbij op het feit dat de stedenbouwkundige vergunning van 16 oktober 2017 uitdrukkelijk als bijzondere voorwaarde oplegde dat het niet-ontboste gedeelte van het perceel als bos moest worden ingericht en gehandhaafd, inclusief de struik- en kruidlaag, zodat het Bosdecreet er van toepassing bleef.

Dit laatste heeft onder meer tot gevolg dat er in essentie geen constructies mogen worden opgericht, met uitzondering van die welke vereist zijn voor het beheer en de bewaking van de bossen en voor de veiligheid en het welzijn van de personen die op rechtmatige wijze in het bos aanwezig zijn (artikel 97, § 2, 1°, Bosdecreet). Deze laatste uitzondering gaat voor geen enkele van de vermelde constructies op, die dus alle wederrechtelijk zijn.

De beklaagde beroept zich ten onrechte op het vrijstellingsbesluit, dat immers in artikel 1.3 voorziet dat het slechts van toepassing is voor zover de geviseerde handelingen niet strijdig zijn met uitdrukkelijke voorwaarden van omgevingsvergunningen voor stedenbouwkundige handelingen, hetgeen hier het geval is, zoals blijkt uit de voorgaande alinea.

De herstellvordering met betrekking tot deze bijkomende constructies is ook niet verjaard. Deze vordering is immers een maatregel van burgerlijke aard die tot de strafvordering behoort, zodat deze vordering krachtens artikel 26 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering niet verjaart vóór de strafvordering. De strafvordering is te dezen niet verjaard, noch voor wat betreft het bewezen verklaard feit onder tenlastelegging A (zie hoger), noch voor wat betreft de oprichting van de bijkomende constructies, hetgeen door het hof immers wordt beschouwd als de voortgezette en opeenvolgende uitvoering van een zelfde misdadig opzet als het feit onder tenlastelegging A, waarvan het in geen geval gescheiden is door een tijdsverloop, langer dan de toen geldende verjaringstermijn.

In de mate zoals door het hof bepaald is de herstellvordering zowel intern als extern wettig en beoogt zij op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de onwettige toestand die is veroorzaakt door het door de beklaagde gepleegd misdrijf van tenlastelegging A en de daarmee samenhangende oprichting van onvergunde constructies in de zone die als bos behouden moest blijven. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, zoals ten onrechte door de beklaagde wordt voorgehouden.

Uitzondering op dit laatste geldt voor de twee deksels van toezichtspuutjes. Het hof acht het kennelijk onredelijk om ook deze deksels te laten verwijderen, die immers dienstig zijn om de vergunde regenwaterput te controleren.

De andere constructies, in zoverre zij zijn opgericht binnen de als bos te behouden zone, zijn niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening. Zij zijn niet inpasbaar binnen de onmiddellijke bosrijke omgeving. Het ter plaatse van kracht zijnde provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan *'clusters weekendverblijven C3, C4 en C5 te* voorziet precies in het behoud en de versterking van de bosstructuur als een belangrijke doelstelling.

Zoals hoger vermeld, bepaalt artikel 97, § 2, 1°, Bosdecreet dat in een privaat bos geen constructies mogen worden opgericht.

De uitvoering van bouw- of aanpassingswerken volstaat kennelijk dus niet om de plaatselijke ordening te herstellen.

Daarom is enkel nog de derde herstelmaatregel aan de orde, en beveelt het hof de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door de afbraak van de hoger vermelde constructies, in zoverre zij gelegen zijn binnen de op plan als “*te behouden bos*” aangeduide zone van 1.152 m².

Het hof bepaalt voor de uitvoering van dit bijkomend herstel dezelfde modaliteiten als hoger, namelijk een uitvoeringstermijn van één jaar, een dwangsom van 50,00 euro per dag vertraging en het bevel dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde, en verwijst daarvoor ook naar de hoger opgenomen motivering.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 182, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 206, 209bis, 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40 en 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1., 2°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, 6.3.1 §§1, 4 en 6, 6.3.4. §1 en 7.7.5. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 5, 1°, a), en 6 lid 1 van het decreet van 25 april 2014
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 2 van het KB van 28 augustus 2020

- 4 van de wet van 17 april 1878 (Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering)

8. Beslissing

Het hof,

Na herneming van de zaak;

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Verleent de beklaagde akte van de afstand van zijn grief met betrekking tot de procedure;

Met betrekking tot de strafvordering

Wijzigt het bestreden vonnis;

Verklaart de beklaagde niet schuldig aan de feiten onder tenlasteleggingen B en C, spreekt hem hiervan vrij en ontslaat hem van de uit dien hoofde uitgesproken veroordeling;

Verklaart de beklaagde schuldig aan het feit onder tenlastelegging A;

Veroordeelt de beklaagde hiervoor tot een geldboete van 8.000,00 euro, dit is 1.000,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, of, bij gebrek aan betaling binnen de in artikel 40 Strafwetboek bepaalde termijn, tot een vervangende gevangenisstraf van negentig dagen;

Gelast gedurende een proeftijd van drie jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete ten belope van drie vierde;

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre de beklaagde werd veroordeeld tot betaling van:

- een bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders van 200,00 euro, dit is 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen;
- een bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand, waarvan het bedrag na indexatie evenwel wordt gebracht op 26,00 euro;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken, waarvan het bedrag na indexatie evenwel wordt gebracht op 61,01 euro;

Met betrekking tot de herstellvordering

Wijzig het bestreden vonnis;

Beveelt de beklaagde om aan het onroerend goed, gelegen te kadastraal gekend onder de
aanpassingswerken uit te voeren;

de hierna volgende

De op plan (zie stuk 54 van het strafdossier) met groene arcering aangeduide zone als “te behouden bos” met een oppervlakte van 1.152 m² dient tijdens het eerstkomende plantseizoen te worden aangeplant met bosplantsoen, en dit conform de voorwaarden, bepaald door het Agentschap voor Natuur en Bos, zoals opgenomen in het bestreden vonnis, met de uitbreiding dat de aanplanting ook mag gebeuren met inheemse, streekeigen loofbomen en struiken die enkel voorkomen op de lijst, opgenomen in de bijlage op blz. 54 van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ‘clusters weekendverblijven C3, C4 en C5 te te weten de volgende soorten:

- gewone es (fraxinus excelsior),
- wilde kamperfoelie (Ionicera periclymenum),
- schietwilg (salix alba),
- geoorde wilg (salix aurita),
- boswilg (salix caprea),
- grauwe wilg (salix cinerea),
- kraakwilg (salix fragilis),
- gaspeldoorn (ulex europaeus);

Beveelt verder om de volgende constructies af te breken en te verwijderen, doch slechts in zoverre en in de mate dat zij gelegen zijn binnen de op plan (zie stuk 54 van het strafdossier) met groene arcering aangeduide zone als “te behouden bos” met een oppervlakte van 1.152 m²:

- de overdekte groenkleurige constructie (circa 3 meter breed, 6 meter lang en maximaal 2,5 meter hoog),
- de vertakking van de oprit die naar deze overdekte groenkleurige constructie leidt;
- het houten tuinhuis, rechts achteraan tegen de achterste perceelsgrens (circa 1,5 meter breed, 2,5 meter diep en 2,20 meter hoog) met een vloer in klinkers,
- de houten constructie nabij de achterste perceelsgrens, in het midden van de kavel, waarin allerlei tuingereedschap wordt gestald,
- het houten voederhuisje voor vogels en het houten honden- of konijnenhok, achteraan aan de linkerzijde,
- de bijkomende klinkerverharding rondom de gehele woning,
- de trap in steen, met verharding in steenslag en met een metalen leuning,
- de groene draadafsluiting;
- bij de verwijdering van deze constructies dienen ook de eventuele vloerplaat en fundamenteën verwijderd te worden, dient de eventuele bouwput opgevuld te worden met zuivere teelaarde en dienen alle afbraakmaterialen afgevoerd te worden van het terrein;

Zegt voor recht dat al deze herstelmaatregelen dienen te worden uitgevoerd binnen een termijn van één jaar, ingaande vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit arrest;

Beveelt, voor het geval de opgelegde herstelmaatregelen niet binnen deze termijn integraal worden uitgevoerd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt de beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van 50,00 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Met betrekking tot de kosten

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre de beklaagde werd verwezen in de kosten van de strafvordering in eerste aanleg;

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Belgische Staat;

Verwijst de beklaagde in de overige kosten van de strafvordering in hoger beroep, deze voorgesloten door de openbare partij en in totaal begroot op 70,88 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit:

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

die aan de beraadslaging hebben deelgenomen

en in openbare terechtzitting van **23 april 2025**

uitgesproken door Kamervoorzitter

in aanwezigheid van Eerste Advocaat-generaal

met bijstand van Griffier